

Libris

EpicWave, colecție a Editurii Epica,
este coordonată de Shauki Al-Gareeb.

Respect pentru oameni și cărți

Visuri de
ÎNGERI
și
MONȘTRI
LAINI TAYLOR

Visuri de
ÎNGERI
și
MONȘTRI

LAINI TAYLOR

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2018

1

ÎNGHEȚATĂ DE COȘMAR

Nervi zbârnâind și sânge vuind, sălbatic și clocotitor și năvalnic și devorator și groaznic și groaznic și groaznic...

— Eliza, *Eliza!*

O voce. Lumină puternică și Eliza căzu trează. Așa i se păru: ca o cădere și o aterizare dură.

— A fost un vis, se auzi spunând. A fost doar un vis. Sunt bine.

De câte ori în viața ei nu rostise cuvintele acestea? Pierduse socoteala. Aceasta era prima oară, totuși, când i le spusese unui bărbat care dăduse buzna, eroic, în camera ei, strângând în mână un ciocan de tâmplar, gata s-o salveze din mâinile ucigașilor.

— Păi... țipai, zise colegul ei de cameră, Gabriel, privind iute prin colțuri și negăsind nicio urmă de ucigași.

Era răvășit de somn și nebunește de alert, ținând ciocanul ridicat, gata să lovească.

— Vreau să zic... țipai *de-adevăratelea*.

— Știu, zise Eliza, cu gâtul ars. Uneori fac asta.

Se ridică în capul oaselor. Inima îi bătea ca un tun — o canonadă rău-vestitoare, profundă și reverberând prin tot corpul — și, cu toate că avea gura iască și respira sacadat, încercă să pară nonșalantă.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Străduindu-se să-și revină, Gabriel lăsă ciocanul jos.

— Nu asta am vrut să spun, Eliza. N-am auzit pe nimeni țipând așa, în viața reală. A fost un țipăt ca dintr-un film de groază.

Părea impresionat. *Pleacă*, ar fi vrut Eliza să-i spună. *Tè rog*. Măinile începuseră să-i tremure. Curând, n-avea să se mai poată stăpâni și nu voia un martor. Explozia de adrenalină de după vis putea fi destul de urâtă.

— Pe cuvânt, sunt bine. OK? Eu doar...

La dracu'.

Tremurul. Presiunea crescând, înțepăturile din spatele pleoapelor și toate celelalte scăpate de sub control.

La dracu', la dracu', la dracu'.

Se aplecă brusc și își ascunse fața în cuvertură, suspinele ridicându-se și revărsându-se nestăpânit. Pe cât de rău fusese visul — și fusese rău — starea de după era și mai rea, pentru că, deși trează, era tot lipsită de putere. Groaza — groaza, *groaza* — persista, plus încă altceva. Venea odată cu visul, de fiecare dată, dar nu se retrăgea odată cu el, ci rămânea în urmă ca adus de flux. Ceva cumplit — un leș puturos de leviatan, lăsat să putrezească pe țărmlul minții ei. Era remușcarea. Dar, oh, Doamne, asta era așa o denumire anemică! Sentimentul cu care o lăsa visul semăna cu niște cuțite de panică și oroare plasate feroce deasupra unei răni de carne vie inflamată de *vinovăție*.

Vinovăție pentru ce? Asta era partea cea mai grea. Era... Dumnezeule, era cu neputință de pus în cuvinte și imensă. Imensă. Niciodată nu se înfăptuise ceva mai rău, în tot șirul timpului și în tot cuprinsul spațiului, iar vina era a ei. Era imposibilă și, de la orice distanță de vis, Eliza o putea respinge ca ridicolă.

Ea nu făcuse și n-ar fi făcut niciodată... *asta*.

Dar când visul o înfășura, nimic nu mai conta — nicio rațiune, niciun sens, nici măcar legile fizicii. Groaza și vinovăția acopereau totul.

Era oribil.

Când suspinele în sfârșit i se domoliră și își ridică ochii, Gabriel stătea pe marginea patului ei, arătând înduioșat și îngrijorat. Politețea asta fâțișă a lui Gabriel Edinger sugera un viitor mai mult ca probabil de papioane. Poate chiar un monoclu. Era cercetător în neuroștiințe, probabil cea mai inteligentă persoană pe care o cunoscuse Eliza și una dintre cele mai plăcute. Amândoi erau colegi de cercetare la Muzeul Național de Istorie Naturală Smithsonian's — celebrul NMNH — și fuseseră prieteni nu chiar prieteni în ultimul an, până când iubita lui Gabriel se mutase la New York pentru studiile postdoctorale, iar el avusese nevoie de o colegă de cameră ca să împartă chiria. Eliza știuse că exista un risc să-și polenizeze încrușișat orele de viață cu orele de la locul de muncă, din exact acest motiv. *Acesta*.

Țipetele. Plânsul.

Nu i-ar fi trebuit mult unei persoane interesate să-și dea seama de... adâncimea anormalului... pe care ea-și construise viața aceasta. Ca niște scânduri puse pe nisipuri mișcătoare, așa i se părea, câteodată. Însă visul n-o mai tulburase, o vreme, și atunci ea se abandonase ispitei de a se preface că era normală, cu nicio altă preocupare decât cele normale ale oricărei doctorande de douăzeci și patru de ani cu buget redus. Îngrijorare pentru disertație, colegul de laborator diabolic, propuneri de subvenții, chirie.

Monștri.

— Îmi cer iertare, îi spuse lui Gabriel. Cred că sunt bine, acum.

— Bine.

După o pauză stingheritoare, el întrebă, vioi:

— O cană de ceai?

Ceai. Ei, asta era o sclipire plăcută de normalitate.

— Da, zise Eliza. *Tè rog*.

Iar când el ieși ca să pună ibricul la foc, ea se adună. Își îmbrăcă halatul, se spală pe ochi, își suflă nasul și se privi în oglindă. Avea fața umflată și ochii injectați. Minunat. Avea ochi frumoși, de

regulă. Era obișnuită să primească pentru ei complimente de la necunoscuți. Erau mari, cu gene lungi și strălucitori — cel puțin, când albul globilor nu era înroșit de plâns — și cu irisurile de un cafeniu mai deschis cu câteva nuanțe decât tenul, ceea ce îi făcea să pară că luminează. În clipa asta, observă descurajată că arătau un pic... rătăciți.

— Nu ești nebună, îi spuse reflexiei sale, iar declarația suna a mantră rostită adesea — o asigurare de care avea nevoie și pe care, de obicei, o primea. *Nu ești nebună și nici n-ai să fii.*

În străfunduri, se derula un alt gând, mai disperat.

N-o să mi se întâmple mie. Sunt mai puternică decât ceilalți.

De obicei, era în stare să-i dea crezare.

Când Eliza se duse la Gabriel, în bucătărie, ceasul cuptorului afișa ora patru dimineața. Ceaiul se afla pe masă, lângă o cutie de înghețată de jumătate de kilogram, deschisă și cu o linguriță înfiptă în ea. El o invită cu un semn.

— Înghețată pentru coșmar. Tradiție de familie.

— Pe bune?

— Da, pe bune.

Eliza încercă, pentru o clipă, să-și închipuie înghețata ca remediul propriei familii la vis, dar nu reuși. Contrastul era prea mare. Întinse mâna după cutie.

— Mersi, zise.

Luă din înghețată de vreo câteva ori, sorbi o dată din ceai, în tot timpul ăsta așteptând, încordată, să înceapă întrebările, cum fără îndoială aveau s-o facă.

Despre ce visezi, Eliza?

Cum aș putea să te ajut, dacă nu vorbești cu mine, Eliza?

Ce e în neregulă cu tine, Eliza?

Mai auzise toate astea înainte.

— Ai visat despre Morgan Toth, nu-i așa? întrebă Gabriel. Morgan Toth și buzele lui cărnoase?

OK, pe *asta* n-o auzise. Fără să vrea, Eliza râse. Morgan Toth era supliciu ei, iar buzele lui puteau fi un subiect foarte nimerit pentru un coșmar — dar, nu, nu fuseseră, nici pe departe.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta, zise ea.

— Să vorbești despre ce anume? întrebă Gabriel, inocența întruchipată. Care e „asta” despre care nu vrei să vorbești?

— Drăguț. Dar pe bune nu vreau. Îmi pare rău.

— OK.

O altă linguriță de înghețată, o altă tăcere întreruptă scurt de o altă non-întrebare.

— Am avut și eu coșmaruri, când eram copil, începu Gabriel. Aproape un an. Foarte intense. Dacă îi ascuți pe părinții mei povestind, viața așa cum o cunoșteam era practic suspendată. Îmi era frică să adorm și aveam tot soiul de ritualuri, de superstiții. Chiar am încercat să aduc ofrande. Jucăriile mele preferate, mâncare. Se zice că am fost surprins când îl ofream pe fratele meu, în locul meu. Eu nu-mi aduc aminte, dar el jură.

— Cui îl ofereai? întrebă Eliza.

— *Lor*. Celor din vis.

Lor.

O scânteie de recunoaștere, speranță. Speranță stupidă. Și Eliza avea un „lor”. Rațional, știa că ei erau o creație a minții sale și că nu existau nicăieri în altă parte, dar în urma visului nu era întotdeauna cu puțință să rămână rațională. Întrebă:

— Ce erau ei? mai înainte să-și dea seama ce făcea.

Dacă nu avea de gând să vorbească despre visul *ei*, n-ar fi trebuit să-și bage nasul în al *lui*. Era o regulă a păstrării secretului, la care ea se pricepea bine: Nu întreba, ca să nu fii întrebată.

— Monștri, zise el, ridicând din umeri.

Și numaidecât Eliza își pierdu interesul — nu din pricina menționării monștrilor, ci din pricina tonului de *bineînțeles* cu care o spusese. Oricine putea spune monștri, în modul acela nepremeditat, cu siguranță nu-i cunoscuse niciodată pe ai ei.

— Știi, să fii urmărit e unul dintre cele mai comune vise, zise Gabriel și continuă să-i dezvolte subiectul, iar Eliza continuă să soarbă din ceai și să mai ia, din când în când, câte o linguriță din înghețata de coșmar, dând din cap la momentele potrivite, deși nu-l asculta.

Făcuse, de mult, cercetări amănunțite de analiza visului. Nu-i fuseseră de ajutor înainte și nu-i erau nici acum, iar când Gabriel încheie cu „ele sunt o manifestare a fricilor noastre din starea de veghe” și cu „*toată lumea le are*”, tonul lui era deopotrivă împăciuitoare și pedant, de parcă tocmai rezolvase problema pentru ea.

Elizei îi stătea pe limbă să-i spună, *Și presupun că toată lumea se alege cu niște stimulatoare cardiace implantate la șapte ani, din cauza „manifestării fricilor din starea de veghe” care îi dau continuu aritmii cardiace?* Dar n-o spuse, pentru că era exact genul de trivialitate memorabilă care se vomita de regulă pe la cocteiluri.

Știi că Elizei Jones i s-a implantat un stimulator cardiac când avea șapte ani din cauză că avea coșmaruri care îi dădeau aritmii cardiace?

Pe bune? Vai, incredibil.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă ea. Ce s-a întâmplat cu monștrii tăi?

— Ah, l-au luat pe fratele meu și m-au lăsat în pace. Trebuie să mai jertfesc câte o capră pentru ei, de fiecare Michaelmas¹, dar asta e un preț mic pentru un somn de noapte bun.

Eliza râse.

— De unde faci rost de capre? întrebă ea, intrând în joc.

— E o mică fermă grozavă în Maryland. Capre de sacrificiu atestate. Și miei, de asemenea, dacă preferi.

— Ei, cine nu preferă? Și ce naiba e Michaelmas?

¹ Ziua Sfântului Mihail care, în tradiția creștină occidentală, se serbează pe 29 septembrie (ziua recoltei); Mihail e considerat cel mai mare dintre arhangheli și un suprem învingător al Bisericii împotriva lui Satana.

— Nu știu. Așa mi-a venit.

Și Eliza trăi un moment de recunoștință, pentru că Gabriel nu o iscodise, iar înghețata și ceaiul, ba chiar și enervarea ei pe poliloghia lui savantă ajutaseră la alinarea efectului coșmarului. Râdea de-adevăratelea și asta era ceva.

Atunci, telefonul ei vibră pe masă.

Cine o suna la patru dimineața? Întinse mâna spre el...

... și când văzu numărul de pe ecran, îl scăpă pe jos — sau probabil îl aruncă. Se izbi, cu trosnet, de bufet și ricoșă pe podea. Pentru o secundă, speră că-l scosese din funcțiune. Rămăsese pe jos, mut. Mort. Apoi — *bzzzzzzz* — nu murise.

Când îi mai păruse vreodată rău că nu-și stricase telefonul?

Numărul acela. Doar niște cifre. Niciun nume. Nu se afișa niciun nume pentru că Eliza nu introdusese numărul acela în telefonul ei. Nici măcar nu-și dăduse seama că îl știa pe de rost până când nu-l văzuse și acum i se părea că fusese acolo dintotdeauna, în fiecare clipă a vieții ei de când... de când evadase. Era acolo, chiar acolo. Lovitura în plex a fost instantanee și viscerală, neatenuată de anii care trecuseră.

— În regulă? o întrebă Gabriel, aplecându-se să ia telefonul de jos.

Aproape că-i strigă *Nu-l atinge!*, dar știa că ar fi fost irațional din partea ei și se opri la timp. În loc de asta, refuză să se miște, când el i-l întinse, așa că Gabriel îl puse pe masă, unde mai bâzâia încă.

Se uită lung la aparat. Cum o găsiseră? Cum? Își schimbaseră numele. *Dispăruse*. Oare știuseră mereu unde se afla, o supravegheaseră în tot timpul asta? Gândul acesta o îngrozea. Toți anii aceia de libertate să fi fost doar o iluzie...

Bâzâitul încetă. Apelul intră în căsuța vocală, iar inima Elizei dezlănțuise din nou o canonadă: salvă după salvă o zguduia pe dinăuntru. Cine era? Sora ei? Sau vreunul dintre „unchi”?

Mama ei?

Indiferent cine ar fi fost, Eliza nu avu decât un moment să se întrebe dacă îi lăsase vreun mesaj — și dacă ea ar fi îndrăznit să-l

asculte, în caz că i-ar fi lăsat —, înainte ca telefonul să emită un alt bâzâit. Nu un mesaj vocal. Un mesaj text.

Scria: *Deschide televizorul.*

Ce? *Să deschid...*

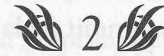
Eliza își ridică ochii de la ecranul telefonului, profund tulburată. De ce? Ce voiau să vadă ea la televizor? Nici măcar nu avea un televizor. Gabriel o urmărea concentrat, iar ochii lor își încrușișară privirea în clipa în care auziră primul țipăt. Eliza sări cât colo de spaimă, ridicându-se din scaun. De undeva de afară venea un țipăt prelung, neinteligibil. Sau dinăuntru? Era puternic. Era în clădire. Stai. Țsta a fost altcineva. Ce naiba se petrecea? Oamenii strigau... șocați? De bucurie? De groază? Și atunci și telefonul lui Gabriel începu să bâzâie, iar al Elizei porni să deruleze deodată un șir neîntrerupt de mesaje — *bzzz bzzz bzzz bzzz bzzz*. De la prietenii, de data asta, inclusiv de la Taj din Londra, și de la Catherine, care făcea cercetare pe teren în Africa de Sud. Formulările difereau, însă toate erau versiuni ale aceleiași porunci tulburătoare: *Deschide televizorul.*

Vezi și tu asta?

Trezește-te. TV. Acum.

Până la ultimul. Acesta care o făcu pe Eliza să-și dorească să se ghemuiască în poziție fetală și să înceteze să existe.

Vino acasă, zicea. Te iertăm.

SOSIREA

Au apărut într-o vineri, în plină lumină a zilei, pe cerul de deasupra Uzbekistanului, și au fost zăriți mai întâi din fosta cetate a Samarkandului, de pe Drumul Mătăsii, unde o echipă de reporteri de știri se repezise să transmită imagini cu... vizitatorii.

Îngerii.

În rândurile perfecte ale falangelor, erau ușor de numărat. Douăzeci de grupuri compacte de câte cincizeci: o mie. *O mie de îngeri.* Zburau spre apus, destul de aproape de pământ pentru ca oamenii de pe acoperișuri și de pe străzi să poată desluși fluturarea mătăsurilor albe ale costumațiilor lor standard și să audă tremurul harfelor.

Harfe.

Înregistrarea s-a răspândit. În toată lumea, programele de radio și televiziune au fost date peste cap; reporterii de știri dădeau fuga la pupitre, cu sufletul la gură și fără materiale scrise în prealabil. Emoții, groază. Ochii rotunzi ca monedele, vocile pițigăiate și ciudate. Pretutindeni, telefoanele au început să sune și apoi au amuțit, în marea liniște globală, când relele telefoanelor mobile s-au

supraîncărcat și au crăpat. Felia de planetă cufundată în somn s-a trezit în puterea nopții. Conexiunile de internet s-au poticnit. Oamenii îi căutau pe oameni. Străzile s-au umplut. Vocile s-au unit și s-au luat la întrecere, au urcat și au ajuns la apogeu. Au fost încâierări. Cântece. Revolte.

Morți.

Au fost și nașteri. Copiii născuți în timpul Sosirii au fost porecliți „heruvimi”, de către un erudit de la radio, care a fost, de asemenea, responsabil cu zvonul că toți aveau câte un semn de naștere în formă de pană, pe undeva, pe corpurile lor. Nu era adevărat, dar nou-născuții aveau să fie urmăriți îndeaproape pentru orice indiciu de beatitudine sau puteri magice.

În această zi din istorie — nouă august — timpul s-a despicat abrupt între „înainte” și „după”, și nimeni nu avea să uite vreodată unde se afla când a început „asta”.

Kazimir Andrasko, actor, stafie, vampir și nemernic, a dormit, de fapt, în tot timpul evenimentului, dar după aceea avea să pretindă că-și pierduse cunoștința, în timp ce citea Nietzsche — în ceea ce el avea să calculeze, mai târziu, că fusese exact momentul Sosirii —, și avusese o viziune a sfârșitului lumii. A fost începutul unei manevre tactice grandioase, pe jumătate gândite, dar care curând avea să se dezumfle până la un final dezamăgitor, când a aflat cât de multă muncă implica inițierea unui cult.

Zuzana Nováková și Mikolas Vavra erau la Āir Benhaddou, cel mai faimos kasbah din Maroc. Mik tocmai terminase o târguială pentru un inel de argint antic — *poate* antic, *poate* de argint, fără îndoială un inel —, când subita tulburare îi absorbise în vârtejul ei; vârâse inelul adânc în buzunarul său, unde avea să rămână, în secret, o vreme.

Într-o bucătărioară din sat, se înghesuiseră cu localnicii și urmăriseră știrile în arabă. Deși nu putuseră înțelege nici comentariul, nici exclamațiile gătuite ale celor din jurul lor, numai ei doi cunoșteau contextul celor ce vedeau. Știau ce erau îngerii sau, mai bine spus, ce nu erau. Asta n-a însemnat că n-au fost la fel de șocați să vadă cerul plin de ei.

Atât de mulți!

Fusese ideea Zuzanei să „împrumute” duba ce stătea nepăzită în fața unui restaurant pentru turiști. Urzeala realității cotidiene ajunsese, până în momentul acela, atât de strânsă, încât banalul furt al unui autovehicul părea o infracțiune neînsemnată. A fost simplu. Ea știa că prietena sa, Karou, nu avea acces la știrile din lume; trebuia s-o avertizeze. Ar fi furat și un elicopter, dacă ar fi trebuit.

Esther Van de Vloet, negustor de diamante retras din afaceri, multă vreme asociata lui Brimstone și, ocazional, bunică de rezervă pentru pupila lui umană, își plimba buldogii în apropiere de casă, în Antwerp, când clopotele bisericii Stăpâna Noastră începură să bată anapoda. Nu era ora de bătut și, chiar dac-ar fi fost, dangătul deloc melodic era nervos, de-a dreptul isteric. Esther, care nu avea nicio fărâcă de înclinație nervoasă, isterică în firea ei, așteptase să se întâmple ceva încă de când o mână neagră fusese imprimată cu foc pe o ușă de acces din Bruxelles și o arse, scoțând-o din circuit. Trăgând concluzia că acum apăruse acel ceva, se întoarse grăbită spre casă, cu uriașii ei câini cât leoaicele pășind pe lângă ea.

Eliza Jones urmări câteva minute dintr-o știre difuzată în direct pe laptopul colegului ei de apartament, dar când serverul crăpă, amândoi se îmbrăcară rapid, săriră în mașina lui Gabriel și se duseră la muzeu. Cu toate că era devreme, nu erau primii sosiți,